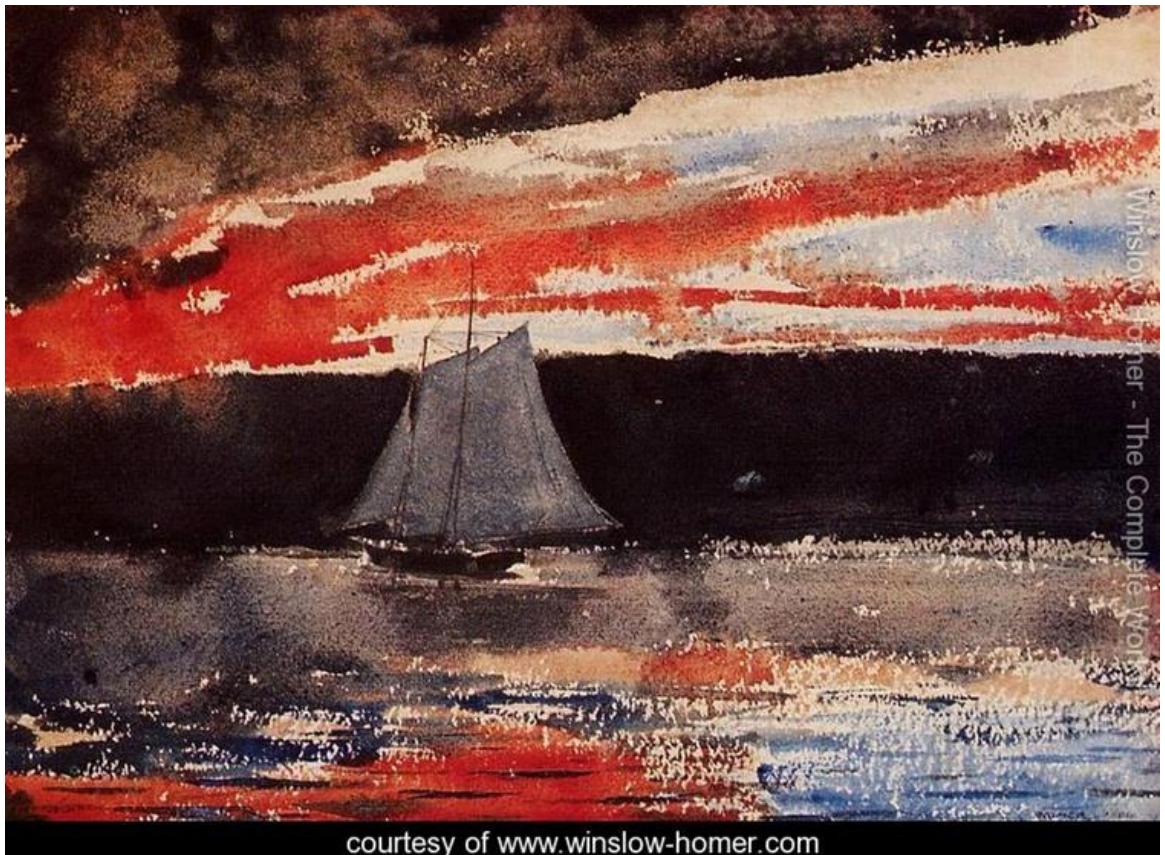

2017

e. 3

Winslow Homer: „Schooner at Sunset

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 5. dubna v 15:00 v Přírodovědném klubu, Ježkova 8, na Žižkově.
Náměty na detektivku s sebou!

Zápis

Sešli jsme se ve velkém počtu, i když řada z nás přišla dost pozdě a někteří zas odešli příliš brzy: **Chingo, Petr, Zub, Bobánek, Reyp, Job, Pegas, Kost'a, Pacík, Přemík, Hekloš, Kačka, Yško, Mahu, Pirilík, Zbyněk, Hakim a Rony.**

Omluvenky:

Ve středu nepřijdu. Nám posunuli středeční semináře na dobu od 16 do 18 hodin a na ty zajímavé chodím. **Cancidlo**

Musím se omluvit na schůzku 1. března, protože v tu dobu budu ve Velké aule Karolina, kam mě pozval můj starý přítel prof. J. Koutecký. Shlédnu tam televizní film (v Karolinu!) o jeho životě. Slíbil jsem svou účast a odmítnout to nemohu.

Tak všechny zdravím. 555 **Chingo**

Telefonicky se omluvil **Bob**. Místo aby si bezpečně zalyžoval s námi na prudkých svazích Alp, tak si o víkendu zlomil ruku na lyžích v Moninci. Takže přejeme brzký srůst kostí a těšíme se na setkání na příští schůzce.

Ahoj! Nemám zuby, dělají mi nové, doufám pevně, že se povedou!

Teď ale:

1. Vypadám hrozně. Sám dobře vím, že to není nic nového a proto mi to ani moc nevadí.
2. Nemohu jíst, což mi vadí podstatně víc (i když Naďa tvrdí, že mi to udělá dobře, jen bych neměl být tak nervózní. Ale nebuď nervózní, když nemůžeš jíst!)
3. Nemohu mluvit - to by asi mělo vadit spíš vám - (Pegasi a Bobánku, nesmějte se tak blbě!). To vám ovšem nemohu udělat: sedět tam tiše a nemít, jako obvykle, inteligentní připomínky.

Tudíž ve středu 1. března nepřijdu na schůzku., Všechny pozdravuju! **Pulec**

Kačka přišel na schůzku značně pohublý, ale se zářícími očima. Byl na dietě doktora Stillmana z minulého čísla a za týden s Lenkou každý shodil 4 kg. Jeho nadšení vyústilo v tom, že za nás za všechny zaplatil celou útratu a ještě přinesl obrovský pytel sýrů, klobás a chleba. Ti, kdo by dietu potřebovali, se na to vrhli a kromě chleba vše rychle snědli.

Dalším důležitým programem byla dlouhá diskuse o tom, že bychom letos zase pro malý oddíl udělali detektivku. Hlavním hybatelem a iniciátorem byl **Bobánek** podporovaný **Heklošem**, kteří přišli s konkrétním návrhem tématu. Celé jednání a příprava detektivky se bude odehrávat v utajeném režimu, aby to bylo pro malé oddíly překvapení.

Lze snad prozradit jen to, že **do příští schůzky by každý měl přinést svůj nápad a návrh na zajímavá místa, kde by se mohla detektivka odehrávat. Takže se tím všichni začněte zabývat.**

Přemík schůzku vyfotografoval:

Omluvený **Chingo** se dostavil alespoň na chvilku. Potom, co se vyspal, odešel za kulturním zážitkem.

Bobánek přednesl námět na podzimní detektivku, který připravil spolu s **Heklošem**.

Přípravou detektivky jsme se začali všichni seriózně zabývat.

Někdy to jednání bylo bouřlivé.

Ovšem hostina připravená **Kačkou** měla přece jen občas přednost.

Takhle to na schůzce vypadalo ze shora.

Částečně, jako obvykle, schůzka probíhala v kuloárech.

Řííp - Kouřim 2017

Letošní prvoúplňkový, odkloněný výlet směřoval nekopcovitou krajinou do Kouřimi. Vyrazili jsme z Masarykova nádraží a po přestupu na motorák „šukafon“ jsme přijeli do zasněžených Žabonos.

Údolím říčky Bečvářky a dále po širých polích jsme vyrazili vstříc hlavnímu bodu naší výpravy - astronomickému středě Evropy nedaleko Kouřimi.

Pomocí nejnovějších i klasických metod jsme ověřili vytýčení tohoto významného bodu a dozvěděli se mnoho nového i starého.

Tradiční živý obraz měl tedy celkem pochopitelně název „**Kouřimští vyměřují patnáctý poledník**“.

A pak jsme dále spěchali ke kameni bratra Čecha Lecha, který zde podle pověsti založil hradiště, a od Lechova kamene jsme kouřovými signály, stejně jako tenkrát on, bezdrátově navázali spojení s magickým středem našich výprav – Řípem.

Nemohla chybět ani restaurace Sokolovna a pak i závěrečná píseň na nástupu v hale Masaryčky.

Celkové score 30 dospělých, 2 děti a dva psi.
Fota **Reyp**; keep**JOB**

Skauti bez lilie

Zážitkem bylo shlédnutí dokumentárního filmu „Skauti bez lilie“ na jeho předpremiérové předváděčce. Za Pětku se předpremiéry zúčastnili: **Bobánek, Jakub, Adámek, Hekloš, Dorka a Luděk**. Síla toho zážitku byla v přímé úměře k tomu, co kdo prožil, nebo u těch mladých, jak dychtí se dovědět zážitky nadšených účastníků těžkých časů. V těch dobách se nadšenci (asi deset osobností) ze všech sil snažili svoje oddíly a jejich skautskou podstatu udržet, navzdory surovému a nepřetržitému úsilí normalizačního panstva zglajšaltovat a nakonec zlikvidovat český skauting. Pokud se někdo neprezentoval jako vedoucí "neskautů", tj. jako řádný turista, vodák, pionýr, mladý odborář apod., byl jeho oddíl brutálně likvidován. Ukrýt se, zakamuflovat bylo přitom daleko, daleko lehčí pro oddíly z velkých měst, nežli pro ty ostatní. O tom vypovídali třeba skauti z Říčan, městečka majícího pět až šest tisíc obyvatel, kde každý zná každého. Autoři filmu před natáčením hovořili s každým z asi deseti aktérů dvě i více hodin, aby pak vybrali z jejich vzpomínek to nejpodstatnější. Vznikla jakási kolektivní zpověď s velice silným emociálním účinkem. Úplně vás to pohltí a přiznám se, že mě opakovaně mrazilo v zádech. Premiéra filmu bude 24. dubna (na svátek sv. Jiří, patrona všech skautů) a pevně doufám, že přijdou mladí. Kdosi moudrý přece řekl, že kdo nezná svou minulost, ten je odsouzen opakovat stále stejné chyby. Vřele doporučuji.

Bobánek

Film mě překvapil (v dobrém), dostal jsem z něj husí kůži... Posílám odkaz na informaci k všeobecné informovanosti: <http://www.skautskyinstitut.cz/film/> . Ahoj, **Luděk**

Ples Pětky

Pozvánka na ples přišla do Plaváčka pozdě, přesto se několik Prvostředečníků zúčastnilo. **Přemík** to fotograficky zachytil.

Na začátek několik fotografií, které dokumentují, o co jsme přišli my, kteří jsme na plese nebyli:

Naopak, užili si to ti z nás, kdo na plese byli:

Hekloš, Hakim, Dorka

Michal Illner, Zbyněk, Pegas

Jako obvykle, **Pegas** v obležení krásných dam: **Hiko**, **Pegas**, **Pegy**, **Čiko**

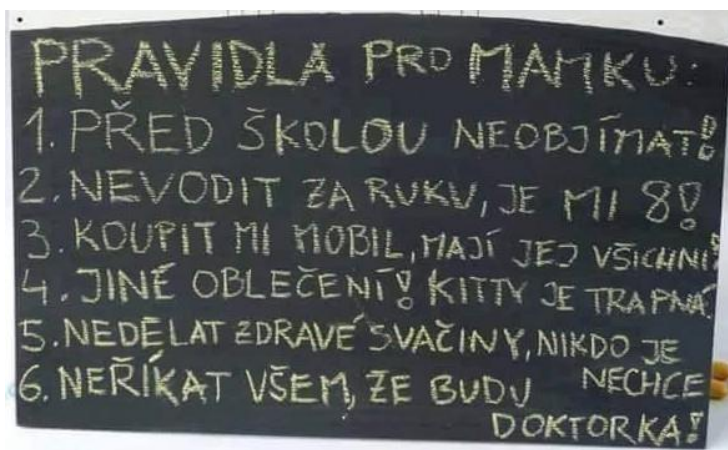
...a na plesu se také tančilo, jak dokazuje **Přemík** se svou vnučkou **Kvist**

Ples si užili i **Cancítko**, **Čába** a **Pegas**, který právě krade jejího psa

Mnoho dalších fotografií je na adrese http://vodni.petka.org/fotogalerie/fotky/album-2/2017_03-retro-paty-ples/

Vtipy

Přijímací pohovor do GOOGLU

Odpovědi na zkuškové otázky uchazeče o pracovní místo v Google Inc., který sice získal 0 bodů ze zkoušky, ale přesto byl přijat:

B1. Během které bitvy zemřel Napoleon?

Během té poslední

B2. Kde byla podepsána Deklarace Nezávislosti?

Dole, na poslední stránce

B3. Hlavní příčina rozvodu?

Svatba

B4. Hlavní příčina neúspěchů?

Zkouška

B5. Co jste nikdy neměl k snídani?

Oběd a večeři

B6. Co vypadá jako půlka jablka?

Druhá půlka

B7. Pokud hodíme červený kámen do modrého moře, jaký bude?

Mokrý

B8. Jak může člověk žít osm dní bez spánku?

Bez problémů, vždyť v noci spí

B9. Pokud budete mít 3 jablka a 4 pomeranče na jedné dlani a 4 jablka a 3 pomeranče na druhé, co budete mít?

Opravdu velké dlaně

B10. 8 zedníků postavilo zeď za 10 hodin, kolik času to zabere 4 zedníkům?

Nezabere žádný čas, zeď již byla postavena

B11. Jak můžeme hodit vejce na betonový základ tak, abychom ho nerozbili?

Jakkoliv, vejce v žádném případě nepoškodí betonový základ !!!

Dva golfisté čekají na odpališti, až na ně přijde řada, když vtom přes fervej přeběhne nahá žena a zamíří do lesa. Za ní běží dva muži v bílých pláštích, další je stíhá se dvěma kbelíky s pískem, úplně vzadu pak za nimi běží starší muž, a právě toho oba golfisté odchytili. „O co jde?“ ptají se hráči.

„Je to nymfomanka z ústavu pro choromyslné, už zase se snaží utéct. Naši hlídači se ji pokouší chytit,“ objasňuje.

„A proč má ten třetí kbelíky s pískem?“ vyzvídají golfisté.

„Ale,“ mávne rukou chlapík, „to je jeho hendikep, naposledy ji totiž chytil on.“

Telefonát

„Ahoj. Tady je táta. Prosím tě, je maminka poblíž telefonu?“

„Není, tati. Je nahoře v ložnici se strýčkem Pavlem.“

Po kratičké pauze. „Ale zlatíčko, ty přece nemáš žádného strýčka Pavla....“

„Ale ano. A je právě nahoře v ložnici s maminkou.“

Pauza. „Hmm, dobrá, prosím tě, můžeš pro mě udělat následující? Polož telefon na stůl, jdi nahoru, zaťukej na dveře od ložnice a řekni mamince, že jsi právě slyšela moje auto, jak zastavilo.“

„Ano tati, hned to bude...“

Za pár minut opět u sluchátka. „Udělal jsem to, tati.“

„No, a co se stalo?“

„No, maminka celá vyděšená vyskočila úplně nahá z postele, pobíhala po ložnici a ječela, pak zakopla o kobereček, nabrala hlavou o skříň a teď leží na zemi a vůbec se nehýbe!“

„Bože!!! A co strýček Pavel?“

„Taky vyskočil celý nahý z postele. Byl taky celý vyděšený a vyskočil zadním oknem přímo do bazénu. Myslím, že nevěděl, že jsme ho před týdnem vypustili. Spadl na dno a myslím, že je mrtvý.“

Dlouhá pauza, pak tatínek říká: „My máme bazén? Je tam číslo telefonu 865731244?“

„Ne, to je omyl!“

„Tak pardon...“

Ona se dívá v televizi na pořad o vaření.

On říká: „To stejně nebudeš umět uvařit...“

Ona na to: „No a co?... Ty se taky díváš na porno...“

Geniální Jiránek

CO S VÁMA, ČLOVĚČE... BLÁZINCŮ JSOU PUNÝ, A NA LÁZNĚ NEMÁTE.

Listárna

Ahoj!

Nějakou náhodou jsem byl jat inspirací a napadlo mě dodat do Plaváčka něco z historie. Tak posílám pár fotek. Asi za to může vzpomínka na **Barnabáše**, který byl můj první kormidelník, a to ještě v dobách nováčkovských. Tehdy nás bylo celkem 7 nováčků (bylo to po Staňkově, na podzim 1963, kdy byl masivnější odchod starších kluků mezi Kajmany i úplně pryč) a tak z nás bylo uděláno samostatné mužstvo a **Barnabáš** nám velel. Doby kormidelnické jsme se dožili 3 - **Puk**, **Wimpy** a já. Delší dobu ještě setrval **Mink** (mladší bratr **Mývala**), ale ten v roce 68 zmizel s bráchou v Kanadě, takže už nekormidelníkoval. Z těch dob sice žádné fotky ne mám, ale to co posílám je nedlouho po mém začlenění do mužstva Racků, ve kterém jsem setrval po celou dobu. S **Barnabášem** jsem se pak vídal občas, když studoval architekturu, neboť chodil do stejného ročníku s mojí sestrou **Dád'ou**.

Uprostřed **Švígo**, vpravo od něho v pláštíku asi **Selim** (tehdy přístavný), sedící vlevo vzadu **Kay**, za ním v čepici neurčitelný, dál **Jánoš** a **Vůbec**. Vpředu sedící **Pirilík**, stojícího nepoznám, pak vzadu **Kót'a**, mezi **Švígem** a **Selime** sedící **Pyžlyk**. Asi je to z výletu do Březového lomu, soudím na jaro 1964

Job uzluje, možná na stejném výletě

Pirilík co zadák (tehdy byla v oddíle jediná rukavice pro zadáka)

Mahu, tehdy kormidelník Racků, něco hází (možná soutěž v hodu na cíl nebo tak něco), sedící odleva - nevím, **Puk**, **Filip**, **Ježura**, **Mýval**, **Vůbec**, pak nevím a asi **Wimpy**

Všechny ty fotografie jsou asi ze stejného výletu do Březového lomu na jaře 1964; aspoň byly na stejném filmu. Fotil jsem to aparátem Zenit S asi na film Foma 21 din.

Zdravím

Reyp

při stejné aktivitě **Wimpy** a za jeho nohou se vynořuje **Muk**.

ZKVOB. MĚSÍC

Střela vyvázla z pršky drobných meteorových úlomků bez pohromy, neboť jádro shluku létavic vyhnulo se dráze střely. Všichni si ovšem ulehčeně oddychli, neboť nebezpečí bylo opravdu povážlivé.

Pohonná látka raketového motoru jako mohutná fontána vyrážela ze spodku střely. Kdyby naši cestovatelé byli mimo raketu, nebyli by slyšeli patrně ani nejmenší hluk — chybělo tu prostředí, jímž by se zvukové vlny šířily. Zato uvnitř střely se vše jen chvělo, jak exploze dorážely na kovové části tělesa. Ale i na to si konečně Američané zvykli a jisté bolení hlavy a občasné návaly slabé nevolnosti přisuzovali jiným příčinám.

Když byla vyčerpána zásoba pohonné látky v posledním dílu, automaticky se odloučil a podobně se dalo i s druhým dílem.

Ke hranici zemské přitažlivosti a za ní řtila se jen hlavice střely s kabinou pozorovatelů.

Jako Rusové, tak i Američané zažili divy pásma bez tíže. Protože střela měla menší hmotu a její hmota byla skoro stejnoměrně rozmístěna kolem kabiny, mohli se ještě mnohem snadněji vznášeti v prostoru než sovětsí cestovatelé. Když se pak Měsíc počínal na dálku zmocňovati vesmírných poutníků, nastala postupně podivuhodná situace, že se strop stával podlahou a podlaha stropem. Na to však bylo již předem počítáno, všechny přístroje a zařízení byly zapuštěny do stěn a tak cestovatelům nikde nehrozil úraz ani se nic nesesouvalo. Kromě toho slabá měsíční přitažlivost, zmenšená ještě délkou, neobyčejně snížila jejich váhu a dala jim možnost, aby se drželi stěn skoro „jako mouchy“.

Obraz Měsíce se zvětšoval od hodiny k hodině. Američané s dychtivou pozorností prohlíželi si hornatý jeho povrch a fotografující, zaznamenávali minutu po minutě své poznatky.

Reynolds byl však již delší dobu znepokojen. Dráha střely, pokud mohl posouditi, neodpovídala výpočtům. Raketa měla obletěti Měsíc asi ve výši rovníku. Zatím však směřovala spíše k jižní točně Měsíce a její křivka byla skloněna k jeho povrchu.

„Byla chyba ve výpočtu? Či raketový motor nepracoval pravidelně?“ tázal se sám sebe, ale nechtěje znepokojovati své druhy zatím o svých obavách mlčel.

Vypjal raketový motor a střela nyní přibližovala se povrchu vymřelé oběžnice vlastní setrvačností a vahou.

(Pokračování)

ZÁVOD O MĚSÍC

Píše Ing. J. Hvězda

Kreslí arch. F. Fiala

Brzy nebylo již pochybností. Dráha střely se změnila, neoblétává svůj cíl, nýbrž se k němu přímo řítí! Američanům hrozilo, že se roztláští o mrtvý povrch pustého Měsíce.

„Výpočet byl správný,“ ujišťoval Lucius Clay. „Je však možné, ba pravděpodobné, že když jsme se prodírali tím rojem nebeských tělísek, míjel nás jeden či více velikých meteorů a svou přitažlivostí stáhly nás s původní cesty.“

Čeká je tedy smrt? Nelze nic učiniti pro záchranu? Na to, aby byl ještě v poslední chvíli směr střely změněn nebylo ani pomyslení.

„Jediné, co můžeme učiniti, je použití malých trysek v horní části hlavičky, abychom zmírnili dopad na Měsíc,“ zjišťoval Reynolds.

„Ale nutno pro to zvoliti pravou chvíli. Ne příliš pozdě, kdy by síla raketového motoru už nemohla překonat rychlost pádu a ne zase příliš brzo, abychom zásobu pohonné látky, která je malá, nevyčerpali dříve, než dosedneme na měsíční povrch,“ varoval Reid.

Ačkoliv situace byla nejvýš kritická, ba zoufalá a třebaže nebezpečí přikvačilo náhle, přímo po velikých nadějích, přece čtyři stateční muži neztráceli odvahy.

Výprava nebyla vyzbrojena k delšímu pobytu ve Vesmíru a vůbec nepočítala s přistáním na měsíci. Potraavin měla málo a zásoby vzduchu vydrží sotva týden. Ale to je všechno bezvýznamné proti skutečnosti, že nemají pohonné látky, která by jim umožnila pohánění střelu k Zemi a že by ani nebyli schopni beze strojů postavit střelu do správné polohy k odpálení.

„Máme vysílačku — podaří-li se nám postavit na Měsíc antenu, budeme snad moci dosáhnouti spojení se Zemí,“ těšil Reid.

„Ledaže bychom vyslali své poslední pozdravy,“ řekl se smutným úsměvem kulatolící Marney. „Víš dobře, že

518

nic není ve Spojených státech, co by nám mohlo přispěchat včas na pomoc. A čekati týdny a měsíce, než se postaví nová střela. A kdo ví, zda by ji nestihl týž osud jako nás?“

„V Americe snad ale budeme volati Zemi, svou rodnou Zemi,“ ozval se Clay a jeho slovo mělo podivný citový přízvuk. „Víte, že Sověty něco připravují. Snad oni by mohli urychlit svou práci a . . .“

Na tato slova následovalo trapné ticho. Hrdí Američané jen těžce se smiřovali s myšlenkou, že by měli přijmáti pomoc od těch, kteří se teprve nedávno učili od nich i od celého světa. Mistr se nerad dává poučovat, natož zachraňovat žákem. Ale jiná záchrana opravdu není.

Reynolds provedl rychlý výpočet, aby stanovil nevhodnější chvíli, kdy nutno spustiti horní trysky, aby zabzdily pád. Nekonečné vteřiny čekání . . . konečně mužná jeho ruka spustila opět motor, který nyní pracoval obráceně . . . zpomaluje se let střely? Nebylo to zatím znát. Dole rostl povrch měsíce od minuty k minutě, roztahoval se po celém obzoru.

Ježaté a rozervané stěny kteréhosi měsíčního kráteru se blíží. Teď je teprve vidět, že pád střely se skutečně velmi zmírnil. Dosednutí snad dopadne dobře. Jen, aby nepozbyli při dopadu všichni vědomí a zbyl tu někdo, kdo bude schopen zastaviti stroj. Jinak by jeho energie rozbila střelu o nejbližší skalní stěnu.

Povrch Měsíce je tu, střela zapadá kamsi do postranní rokle nesmírného měsíčního kráteru. V nejbližší vteřině musí dojít ke srážce. Reynold vypíná stroj . . . náraz, prudký, takže stačí, aby omráčil posádku stroje. Ale střela pokojně leží ve skalní pustině.

Pokračování příště

Všimněte si, že od pokračování „Závodu o měsíc“ na straně 518 Junáka (1947) se objevilo jméno spisovatele tohoto ilustrovaného románu ing. J. Hvězda. Jak to tedy je s tím

Bratřkovým autorstvím? **Bobo** odkazuje na stať, která vyšla ve vytištěné verzi toho **Bratřk**ova díla v r.2001. Je to zajímavá zpráva o tom, že **Bratřka** používal několika pseudonymů. Tedy, ing. J. Hvězda je pseudonym **Bratřky**.

„Bylo to někdy v roce 1944. Všude kolem zuřila válka v té nestrašnější podobě, spojenecké armády na východní i západní frontě dobývaly jedno vítězství za druhým a blížily se do samého chřtánu zrůdné nacistické ideologie – Berlína. Všem bylo jasné, že vítězství spojeneckých armád, které do porobených zemí opět vrátí svobodu a demokracii, je již pouhou otázkou času. Všichni také věřili, že jedním z důsledků tohoto vítězství bude nadále pouze mírové soupeření všech vítězných velmocí.

Jedním z takto věřících občanů byl i kapitán 5. oddílu vodních skautů Jaroslav Novák – **Bratřka**, který po celé období nacistické okupace, kdy byl u nás zakázán skauting, se podílel na ilegální činnosti oddílu. Při jednom z večerních posezení v klubovně, kdy všichni snili, jaké to asi bude po válce, **Bratřka** začal chlapcům vyprávět příběh o soupeření Američanů se Sověty při dobývání Měsíce. Příběh, který nejenže je posouval o několik desítek let dopředu, ale z kterého také vyzařovala všeobecná touha po přátelském a mírovém soupeření vítězných velmocí. Nevím, zda se tehdy **Bratřkovi** podařilo tento příběh chlapcům dovyprávět, ale každopádně zůstal v jeho hlavě. Po válce, v roce 1947, již jako šéfredaktor *Junáka* jej dějově zasazený do roku 1965 zařadil na stránky tohoto časopisu. U novely doplněné působivými ilustracemi arch. F. Fialy však v prvních pokračováních nebyl uveden autor textu, teprve od desátého pokračování je uváděn ing. J. Hvězda, který se později mění na dr. Jana Hvězdu. V souvislosti s tématem je zjevné, že jde o pseudonym.

Jelikož jsem neznal tyto skutečnosti, od okamžiku přijetí myšlenky knižního vydání výběru z kreslených seriálů, povídek a ostatních zajímavostí z časopisů *JUNÁK* a *VPŘED* jsem se pokoušel vypátrat autora této novely, což se mi dlouho nedařilo. Jak zjistil dr. Pavel Toufar, který v rámci přípravy na knižní vydání provedl její jazykové a částečně faktografické úpravy, neznal jej ani jeden z nejvýznačnějších odborníků a sběratelů naší fantastické literatury Ondřej Neff. Přestože se jedná o jednu z prvních našich novel napsaných na toto téma, která je stále středem sběratelského zájmu, nejspíš právě z těchto důvodů nebyla zařazena do *Slovníku české literární fantastiky a science fiction* vydaného v r. 1995.

Teprve někdy kolem roku 1992, když jsem po obnově *Junáka* slyšel od jednoho z přímých účastníků o **Bratřkově** válečném vyprávění, které bylo až nápadně shodné s obsahem později zveřejněné novely, došel jsem k přesvědčení, že dr. (nebo ing.) J. Hvězda je pseudonymem tehdejšího šéfredaktora časopisu *JUNÁK* Jaroslava Nováka – **Bratřky**. To nepřímou potvrzuje i dr. Pavel Toufar, když ve svých vysvětlivkách sděluje, že některé technické prvky uváděné autorem dokazují, že se nemohlo jednat o odborníka, protože již v této době bylo známé, že jsou nereálné. A jak je známé, **Bratřka** rozhodně v tomto odvětví žádným odborníkem nebyl. Žijeme v době, kdy závod o Měsíc je nenávratnou historií a do vesmíru létají nejen kosmonauti, ale již i první komerční zákazníci. Přesto doufám, že tato novela bude mít i pro vás, její současné čtenáře, stejné napětí a půvab, jaký měla za války pro **Bratřk**ovy posluchače i čtenáře časopisu *JUNÁK*. A také že jakékoliv soupeření velmocí již nikdy nebude jiné než mírové a přátelské.“

Milan Svoboda v knize *Závod o Měsíc* (Leprez 2001)

Ahoj!, letos je sté výročí tří orlích per, které **Brat'ka** vymyslel, a já jsem k tomu výročí nechal nakreslit komiks pro časopis Skaut-Junák, posílám ho také do Plaváčka. **Bobo**

scénář: Roman Šantora (Bobo)

kresba: Karel Jerie

O TŘI ORLÍ PERA

Tři orlí pera se opravdu rozšířila mezi všechny skauty a skautky, a když se zmenšil počet zkoušek na tři, stala se nejznámější zkouškou sebeovládání.